

Istoria trăiește...

Ștefan Tudor

Răzvrățiți contra regimului

Acolo, însă, unde apare o idee luminoasă, numaidecât se amestecă și forțele negre. În organizația antisovietică din Bălți s-a strecurat o coadă de topor (de fapt, anume pe cozi de topor și se ține orice imperiu). Și Giuro Holentunder, în loc să se întoarcă în patrie ca erou antistalinist, este condamnat de tribunalul militar la douăzeci și cinci de ani privațiune de libertate plus cinci ani lipsă de drepturi cetățenești, luând calea spre lagărele din Siberia.

Dincolo de sentință, dosarul nr. 018218 nu ne mai prezintă nici o informație despre viața croatului Giuro Holentunder. Ne putem doar imagina, putem doar presupune la ce se gândea, ce frământări îi măcinau sănătatea. În 1952, când a fost judecat, avea vârsta de treizeci de ani. Probabil, la această vârstă adăuga încă treizeci de ani, termenul de detenție în lagăr. Ce-i zicea inima? Nimic bun în urmă, nici o speranță înainte. Uniunea Sovietică...

Pe data de 14 februarie 1993 m-am întâlnit cu Simion Untu din Gura Căinarului, raionul Florești, fost membru al organizației antisovietice din Bălți (unul dintre puținii ilegaliști rămași în viață). L-am întrebat:

– Vă mai amintiți de Giuro Holentunder?

– D-apoi cum?! Am muncit împreună la Inta, la minele de cărbuni... Ne povestea mereu despre Iugoslavia. Avea un singur vis: să-și mai vadă o dată patria și după aceea măcar și să moară...

Moartea lui Stalin a redus cu mult termenele de detenție ale deținuților politici. Giuro a ieșit la libertate. De data aceasta, sunt sigur că s-a repatriat. Dar mai este el în viață? Sau l-or fi secerat gloanțele războiului din Iugoslavia, o consecință neagră a aceluiași regim stalinist-fascist?...

Iunie 1993

CUPRINS

ORGANIZAȚIA NAȚIONALĂ DIN BASARABIA „ARCAȘII LUI ȘTEFAN“	3
Un creștin răzvrătit contra sistemului	11
Înfiriparea	16
Martiri ai sfântului ideal	22
 PARTIDUL DEMOCRAT-AGRAR ÎN ILEGALITATE (1950–1953)	27
Despre organizația ilegală propriu-zisă	31
În ghearele morții	39
Și-a început calea pe lume	46
 LA SFÂNTUL MUNTE	57
 ATENTAT LA DEMNITATEA NAȚIONALĂ	67
Robi la vârsta de 10 ani	73
Mirare și mândrie pentru neamul său	76
Lupta pentru memorie	78
Judecat pentru că am vorbit moldovenește	87
Calea grea spre reabilitare	97
 INIMA ȚĂRANULUI RUS POSTOL	103
Prizonier pe viață	112
În căutarea raiului	116

ORGANIZAȚIA NAȚIONALĂ DIN BASARABIA „ARCAȘII LUI ȘTEFAN“

Că la Soroca a existat o organizație antisovietică am auzit cu treizeci și ceva de ani în urmă, când îmi făceam studiile la Institutul Pedagogic „Alec Russo“ din Bălți. Iată cum a fost. Într-o zi sunt chemat la decanat, unde o persoană necunoscută m-a anunțat, în ce zi și la ce oră eram „invitat“ la securitate.

La etajul doi din Strada Leningradului (poate că azi poartă alt nume) am fost condus spre cabinetul șefului. Trecând pragul, am dat cu ochii de un bărbat durduliu, cu părul castaniu-deschis și voce blândă. Era tovarășul Popov. M-a poftit să iau loc și însoțitorul meu a dispărut. Șeful mă privea cu compasiune.

– Sunteți membru al organizației antisovietice din Soroca?

– Sunt sorocean, dar despre o asemenea organizație aud pentru prima dată.

– Îmi pare rău că nu recunoașteți, continuă tovarășul Popov pe un ton părintesc. Va trebui să te dăm afară din institut.

– Nu aveți nici un motiv, tovarășe Popov.

– Chiar așa să fie? se miră șeful securității.

Zâmbind, scoase din sertarul mesei o foaie scrisă de sus până jos cu cerneală albastră și mi-o citi. Din conținut am reținut doar învinuirea care mi se aducea: „*iarăi naționalist*“ („naționalist înveterat“).

– Și a cui e această minciună? am întrebat.

– Nu e minciună. E declarația prietenului dv. A.S.

Cu A.S. învățam în aceeași grupă, locuiam la aceeași gazdă. A.S. era președinte, iar eu – secretar al cercului literar din institut. M-am ridicat de pe scaun, m-am plecat peste balustrada care mă despărțea de tovarășul Popov și mi-am ațintit privirea asupra foii de hârtie. Scrisul mi se păru exact al prietenului meu, dar în partea de jos a paginii nu era nici o semnătură.

– Și dacă A.S. e atât de deștept, am zis, de ce nu a semnat denunțul? Eu îi cunosc bine semnătura...

În stradă mi-am dat seama că eram pic de apă. M-am dus în parc, să mă răcoresc puțin. Securitatea, cât este ea de securitate, n-a îndrăznit să falsifice semnătura unui student de la litere. A recurs doar la o provocare. Oare de ce? Tovarășilor de acolo nu le venea la socoteală activitatea cercului nostru literar? Vroiau să vâre zâzanie între noi și să ne certe?...

Lui A.S. nu i-am spus nimic (de altfel, secretul acesta l-am păstrat aproape treizeci de ani), ca să nu-i trezesc bănuiele; nici celorlalți colegi de studii nu le-am spus.

Peste două sau trei zile am fost din nou invitat. Mi s-a indicat ziua, ora, chiar și numărul cabinetului. M-am prezentat.

În coridor așteptau câțiva cetățeni. Îl cheamă pe unul, pe al doilea, pe al treilea. Vine rândul meu. Aștept. Nimeni nu mă ia în seamă. Văd că e pe sfârșite ziua de lucru și trag de ușa cabinetului cu numărul opt, unde fusesem invitat. În față îmi apare un bărbat înalt, cu părul creț, cu obrajii puțin stacojii.

– Am venit, îi spun.

– Așa, nechemat? se miră acesta, fără să mă întrebe, cel puțin cum îmi zice.

Peste vreo câteva zile, sunt invitat din nou și iarăși nu eram așteptat de nimeni.

Povestea aceasta stranie s-a repetat, la scurte intervale de timp, câteva luni, până când am plecat în vacanța de vară...

În timpul vacanței studenții din satul meu trăgeau sapa alături de părinți. Unica noastră bucurie erau dansurile, care se făceau duminica. Ne adunam împreună cu fetele și flăcăii la căminul cultural – fosta casă a unui gospodar deportat, care nu se deosebea cu nimic de altele din localitate, îi lipseau doar pereții din interior. Ograda era foarte largă, în partea ei de miazăzi se întindea un șopron lung cu două sau trei porți – grajdul de cai, cândva al gospodarului deportat, iar acum al kolhozului. Căruțele se aflau în jumătatea de jos a ogrăzii, iar cea de sus era terenul de dans. Muzica, o armonică veche, cânta în cerdac. Când ploua, tineretul dansa în unica odaie a căminului cultural; pe vreme bună toți se distrau afară...

Prima duminică din acea vacanță de vară se nimeri o zi frumoasă. Caii își ronțăiau tainul în partea de jos a ogrăzii; în cea de sus, chiar lângă pragul căminului cultural, stăteau două cercuri de băieți și fete, care comunicau prin zâmbete și chicoteli. În drum spre căminul cultural, auzisem armonica interpretând melodia „*Oi, reabina, reabinuška...*“ Nimerisem la o pauză între dansuri. M-am apropiat de cercul flăcăilor, am dat binețe și abia am schimbat câteva vorbe, că a răsunat parcă din senin comanda „*Marșul!*“. Zeci de ochi au fulgerat în toate părțile, căutând omul, pentru care armonica începu o melodie săltărească. Dinspre mori, urca dealul și se apropia de căminul cultural un bărbat de vreo treizeci de ani. Era înalt, zvelt, cu fața smeadă, cu fruntea prea lată din cauza începutului evident de chelie. Purta un costum cafeniu cu dungi abia perceptibile și o cămașă albă cu papion. Pantofii negri erau lustruiți oglindă. Fu întâmpinat cu un val de șușoteli. Intrând în curte, tânărul făcu o plecăciune cu multă demnitate cercului de fete, apoi se apropie de băieți și începu să dea mâna cu fiecare. Ajuns în dreptul meu, mă întrebă:

– Al cui ești?

I-am răspuns, și el mă netezi cu palma pe cap. Asta mă intimidă – mă dădea de sminteală statura; cu toate că împlinisem șaptesprezece ani, aveam doar un metru și jumătate înălțime. Încheind procedura de salut cu flăcăii, tânărul își îndreptă privirea spre muzicantul din cerdac, care execută un gest cu capul, de parcă ar fi zis: „*noroc*“, și armonica trecu brusc de la marșul săltăreț la o sârbă cu un ritm tot atât de vioi. Treptat, cele două cercuri s-au unit și s-au încheat în unul singur. La fiecare frază muzicală tânărul care fusese întâmpinat cu „*marș*“ executa anumite figuri, una mai frumoasă decât alta. Îl admiram nu numai eu, ci și oamenii în vârstă. M-am apropiat de niște băiețandri de seama mea și i-am întrebat în șoaptă:

– Nu știți cine-i ăsta?...

Câțiva au strâns din umeri, iar cei de pe vatra satului nu-și dădeau rând să mă informeze:

– E Petrică Bulat, vecinul nostru...

– Alaltăieri a venit de la închisoare... E de azi pe mâine, și i-au dat drumul să moară acasă...

– De ce a stat la închisoare? am întrebat.

– N-a povestit nimănui, nici lui taică-său. Unii spun că s-a băgat în politică...

La cuvântul „politică”, mi s-a înfierbântat coșul pieptului. În urechi mi-au răsunat cuvintele șefului securității bălțene: „Sunteți membru al organizației antisovietice din Soroca”. Vasăzică, o asemenea organizație a existat totuși. Acum mi se limpezi și scopul provocației: erau eliberați din lagăre deținuții politici care ar fi putut să-și reînceapă activitatea căutând adepți printre studenți. Probabil, eram urmărit pas cu pas și cred că, după socotelile securiștilor, hărțuierile lor trebuiau să mă conducă la un contact cu cineva dintre foștii deținuți. Dar contactul nu s-a produs. Cei schingiuiți în lagărele sovietice au fost reduși la tăcere...

Din dosarul 6288 (arhivele securității din Republica Moldova), am aflat că Petrică Bulat și-a făcut studiile la Soroca. După repartizare pleacă să lucreze la școala din Bușăuca, fostul raion Chiperceni, unde este arestat și trimis la închisoare ca membru al organizației antisovietice „Asociația victimelor comuniștilor-legionari, care activa la Chișinău și în județul Bălți. Iată doar o frază din dosarul amintit: „Zadacea organizației «Asociația victimelor comuniștilor-legionari» – *sverjenje sovetskoj vlasti*” („Scopul organizației «Asociației...» – răsturnarea puterii sovietice”).

Dețin, însă, și o informație mai exactă: Petrică Bulat a fost membru al Organizației Naționale din Basarabia „Arcașii lui Ștefan”. Această informație a adus-o din fundul Siberiei Ilarion Tăutu, fost deținut politic, care a auzit-o chiar din gura lui Petrică, cu care a fost „coleg” de ocnă. Reiese că secția din care făcea parte și consăteanul meu a scăpat de ochiul vigilant al NKVD-ului.

Reîntors la vatra părintească, Petrică Bulat a lucrat un timp profesor de biologie la școala din Cureșnița Veche, județul Soroca, și foarte curând a decedat. S-a dus în pământ în floarea vârstei. Horele, sârbele, bătutele din acea vacanță de vară i-au fost cântecele și dansurile de adio.

În dosarele securității se păstrează un șir de documente referitoare la activitatea Organizației Naționale din Basarabia „Arcașii lui Ștefan”, care reflectă viața studenților soroceni din anii 1946–1947. Pe toți, ca și pe sămașii lor din alte timpuri, îi preocupa veșnica „problemă” – dragostea. În acest sens, carnetele pentru notițe constituie o mărturie elocventă, paginile lor cuprinzând amintiri în versuri, poezii de album scrise cu o sinceritate copilărească, romanțe și alte cântece de lume. Printre destăi-

nirile de dragoste, în dosarul 3876, volumul șase, la pagina șaptezeci, figurează și un simplu caiet școlăresc, intitulat: „Planul de lucru și de suferințe al tânărului elev Maxim Teodor. 4 iunie 1946”.

Cităm din conținutul acestui caiet:

„Jurăm că așa va fi.

Răzbunare și învingere:

1. Viața ne este în pericol, trebuie să suferim: toți pentru unul și unul pentru toți.
2. Cine nu se supune acestui ordin, este un călcător de lege și uitător de Patrie.
3. Patria Română să n-o uităm.
4. Cine va călca legea română, acela este un trădător și își va lua pedeapsa cuvenită, dacă nu acum, atunci peste un an sau un timp oarecare, dar nu i se va uita așa de ușor.
5. Păstrați în inimi credința și viața din trecut n-o uitați.
6. Cred că vom reuși.
7. Trebuie să ne pregătim și să fim pregătiți la orice pas pentru răzbunare și pentru învingerea și distrugerea bolșevicilor (hidrei roșii), pentru eliberarea poporului și scoaterea Sfintei Cruci la lumină.

Sunt român și vreau să mor român

N-am uitat, nu uit și nici nu voi uita Patria mea! Aceste suferințe sunt din timpul când am trecut Prutul, nimerind sub ocupația hidrei.

Era 4 mai 1945. Cum am venit în scumpa Basarabie, m-au băgat în lagăr, m-au chinuit cu cercetările și cu foamea, încât îmi venea să țip, dar nu uitam de frații de dincolo de Prut. M-au scos din lagăr și m-au trimis la muncă ca pe un rob. Toată ziua sta santinela lângă mine și striga ca la o vită.

Am scăpat cu chiu cu vai, printre dușmani. Acasă am stat o lună ascuns ca iepurele sub buruiene. Când am ieșit la lumină, lumea se uita la mine ca la un lup. Ce să mai zic de tovarășul secretar al comitetului de partid din sat?

Într-o seară vine la noi acasă. Era numai mama. Din una, din alta, începe a arăta că el este mare și tare:

– Unde îți este feciorul care a venit din România? Să vină dimineață la comitet să-i vedem actele. Cum așa, a venit acasă? Al meu s-a dus să

verse sângele pentru Țara Sovietică, contra românilor cotorpitori și a nemților fasciști, care ne-au supt sângele douăzeci și doi de ani, și a dumitale a venit acasă?

Când mă întorc din sat, mama îmi povestește totul. Stau și mă gândesc necăjit: cum își bat ei joc de lume și de sângele meu... Și mă mai gândesc că pe fratele meu tot ei l-au eliminat din viață. L-au luat cu automatele din urmă și l-au pus în prima linie pe front. El a vrut să fugă ca prizonier la frații noștri români, iar păgânii roșii l-au omorât.

Dimineața plec la comitet. Șed marii *nacialnici* (șefi) – președintele Dionisie Guțu, *zamistitele* (locțiitorul – *n.n.*) Petrea Slusarencu, secretarul Pătrașcu Grigore, care mă descântă, încât îmi era mai mare necazul pe toți acești funcționari comuniști, care beau și nimic nu făceau“.

Întrucât însemnările elevului Maxim Teodor sunt făcute în românește, cu caractere latine, iar administrația rusească nu cunoștea limba, s-a recurs, firește, la serviciile unui interpret. Iată cum este tradusă partea a doua a frazei de mai sus: „...a readom sidel secretari Patrașcu Grigorii, kotorâi stal rassprașivati menea vseakie gluposti; ia vspominaiu cito âti liudi nedavno bili batrakami, a seiceas onî nicego ne delaiut i iavleaiutsea bolșevistskimi slujașcimi, togda u menea k nim vâzvalo nenavisti“ („...iar alături ședea secretarul Grigore Pătrașcu, care a început să mă întrebe tot felul de nimicuri; țin minte că toți acești oameni au fost argați, iar acum nu fac altceva decât să-i slujească pe bolșevici; atunci mi-au devenit ostili“).

Ne abținem de la comentarii și cităm mai departe din același caiet:

„Doar să mor și să nu mă răzbun asupra acestor păgâni, care îmi chinuiesc părinții și îmi calcă Patria. Am scăpat și de aici. Stau eu de pe data de 5 iulie până pe data de 24 august 1945 așa cum pot, fără acte, fără nimic, fiindcă actele mi-au rămas în România. Mai pe urmă plec la o școală, anume la Tehnicumul cooperatist din Soroca... Ce să fac fără pașaport? Mă duc la comisariatul militar după o *spravkă* (certificat – *n.n.*)... Aici m-au închis. Stau cinci zile și cinci nopți în chin... Maiorul, un bolșevic mustăcios, striga la mine de crăpa: «Spionule, ce cauți pe aici!» Dar eu mă fac mititel, că dacă intri pe mâna dracilor, ei te joacă fără muzică. Dar în gândul meu: nu te uit eu nici pe tine, călăule!

În fine, am scăpat și de aici. Vin la școală. În toată Soroca nu găsești un creștin să te ia în gazdă. Mă duc la o iudă de evreu, să văd ce gânduri au și aceștia. Stau toată iarna anului de învățământ 1945–1946. Observ că păgânii se întăresc. Cât am umblat la școală, eram urmărit în zece ochi, mai ales eu, Nicolae Flocosu (prietenul meu intim), Mihail Bazic, Grigore Flocosu, Vasile Moraru. Fiindcă aceștia au trăit și dincolo de Prut, ne deosebeam puțin de ceilalți. Dar ce să facem? Nu uitam de frații noștri români și de scumpa noastră Patrie. Afișuri ne-au venit pe data de 7 mai 1946, dar n-a fost chip de apropiat. Atâta poliție s-a adunat cu automatele, că îți era groază. Dar punem și noi mâna pe o carte de limba moldovenească și vedem o fotografie de-a taurului de Stalin și-i tragem o zugrăveală, așa cum stă după gratii, și minunații noștri răzbnători, soldații germani, îl păzesc. Și asta cred că va fi în curând. Că mari suferințe mai trage poporul moldovenesc! Se lipește frumos (zugrăveala cu Stalin – *n.n.*) în oraș, pe o clădire. Dar nenorocul nostru – a mirosit puțin evreul că avem samă de răzbunare.

Pe 8 mai au pus mâna pe noi polițiștii de la MGB, secretul lor cel mai mare pe lege. Ne-au închis, ne-au pus pe fiecare la carceră, anume: pe mine, pe Nicolae Flocosu, Grigore Flocosu, Mihail Bazic și au mai aninat încă pe unul – Nicolae Cozub. Dar trăgeam speranță să scăpăm și de aici, că frații noștri nu ne vor uita așa de ușor, și așteptam momentul de răzbunare și eliberarea de sub jugul de fier al hidrei roșii. Ne-au cercetat aproape douăzeci de zile și nopți, mai ales noaptea, de la ora unu până la trei. Sta în fața mea un tigr, locotenent-colonelul Boicu, la spate – doi milițieni cu automatele, și-mi băgau becul în ochi spunându-mi să nu clilesc, că mă împușcă, să le spun totul drept, cine sunt eu. Doar încă nu mi-am pierdut mințile, să vă spun, chiar de știu că mor, dar are cine mă răsplăti. Și am stat așa în chin și sub gurile automatelor până pe data de 23 mai 1946. Am spus că nu știu nimic și am scăpat. Dar zece ani din viață mi i-a mâncat Boiculețul...

Și am scăpat și de acolo, cu ajutorul lui Dumnezeu. Însă cred că nu-l uit nici pe acesta, îmi voi scoate părleala însutit, cu gloanțe și schije de obuz. Dar încă nu-l uităm pe fratele nostru de suferință Mihail Bazic, care stă și astăzi, pe data de 4 iunie 1946, și cred că vom reuși să-l scoatem de la chin... Așteptăm momentul răzbunării, momentul biruinței, momentul eliberării scumpei noastre Basarabii.

Trăiască marea noastră patrie, România! Eliberatori să fim! Și învingători să fim pe veci!“

(Pentru caricatura făcută lui Stalin, elevul Mihail Bazic, originar din satul Nădușita, a fost condamnat la zece ani privațiune de libertate – *n.n.*)

„Terminând școala cu chiu cu vai, își continuă firul povestirii Teodor Maxim, comunistul de director ne trimite la Cernăuți să lucrăm la lemne. Am stat și acolo câteva zile și am mai văzut pădurile unde erau și partizani de ai noștri români, ca să avem locuri cunoscute, poate, de-o întâmplare, ceva rău de noi, să știm unde să ne ascundem, și mai pe urmă am fugit acasă.

În sat era jale mare. Lumea se văieta de foame. Toată pâinea le-o luase. Și au început sărmanii oameni să bată cu bețele câte un snop de grâu și se duceau la râșnițe ca să facă un pumn de făină și să-și potolească foamea. Iar pe data 21 iulie 1946 marele *nacialnik* (șef – *n.n.*) Simion Bacalim (care era în locul lui Guțu), cel mai hoț și mai boseac din sat, a adunat oamenii în mai multe grupuri. Secretarul Grigore Pătrașcu și *zamistitele* (locțiitorul – *n.n.*) Petrea Slusarencu strigau în gura mare: «Care nu dă pâine, acela este fascist!» Și mai spuneau: «Noi v-am scos de sub jugul boierilor români și capitaliști!» Și așa chinuiau oamenii în toată Basarabia și le luau pâinea, iar lumea murea de foame.

Plec eu într-o zi la Soroca. Mă întâlnește bolșevicul de director și iar mă trimite la MGB. Pe data de 27 iulie 1946 iar mă cheamă comuniștii și îmi spun să vin la ei pe data de 30 iulie. Dar eu nu m-am dus astăzi, stau în casă și scriu suferințele mele.

30/VII-1946

Ajung în toamnă. În septembrie plec iar la școală la bolșevici. Mi se spune să mă duc la gazdă acolo, în apropiere, la o pușlama de rusoaică. Stau în gazdă împreună cu Nicolae Flocosu și Vasile Moraru. Ne gândim: mări, ce să facem și cum să scăpăm de astfel de hoarde sălbătice? Bolșevica de ruscă ne povestește că acum, nu cu mult timp în urmă, bolșevicii i-au judecat pe niște frați de ai noștri războinici, care au luptat contra hidrei roșii. Unii au fost judecați pe viață, dar acum li se iartă totul și sunt liberi. Ne-am bucurat foarte mult, dar ea ne spune că o să se înceapă război, că pe aceștia toți îi susține Anglia și chiar Anglia singură îi privește foarte

rău pe comuniști. Nici noi nu ne lăsăm furați de somn, dar ne vine foarte greu și este foarte periculos, fiindcă suntem puțini și nu avem legătură cu frații noștri de dincolo de Prut. Am în vedere și grupul din Bălți, că lucrează foarte bine, și al doilea – cel de la noi din sat. [...]

Am avut curaj și avem, și în veci vom trăi, și în veci vom birui, fiindcă în timpul de astăzi cred că nimeni nu doarme. Totuși, crucea va birui! Astăzi, 14 octombrie 1946, la ora douăsprezece noaptea, îmi aștern gândul și inima pe aceste file.“

UN CREȘTIN RĂZVRĂTIT CONTRA SISTEMULUI

Nicolae Damașcan s-a născut în 1918, în satul Sobari, județul Soroca. Era mezinul unei familii din nouă persoane: părinții și șapte copii. La vârsta de cinci săptămâni rămâne fără tată. Peste puțin timp, moare și sora Nastea. În pofida greutăților materiale, mama Casunea și-a dat odraslele la școală. Nicolae învăța bine, îl pasiona îndeosebi religia. Lucra foarte mult fizic. A crescut un flăcău puternic. A făcut serviciul militar în Armata Română, fapt pentru care e deosebit de mândru:

– Eu am fost foarte ambițios pentru români, îmi povestea în casa dumisale din satul Trifăuți. Pe mulți basarabeni români îi scoteau de pe front, spuneau că sunt trădători. Dar în mine au avut mai multă încredere decât într-un regățean. Am luptat contra sovieticilor până când am fost grav rănit. M-au rănit aici, nu departe de Purcari. Din spital în spital, m-au transportat tocmai la Timișoara...

– Cum s-a întâmplat că v-ați întors din nou în Basarabia?

– Am venit, fiindcă aveam mamă acasă. N-am vrut ca ea să pogoare în locuința morții înainte de vreme. Dar...

*Degeaba alergi pământul
Și-nzadar te tot spetești,
Când nu te ajută sfântul,
Faci tot ce nici nu gândești...
Numai când să fie bine,
Iată că și rusul vine.
Dacă rusul a venit,
Fericirea s-a sfârșit...*